

mindelighed har i Handel og Wandel, naar det er en fri Eiendom, eller naar den engang er gaaet ud af det Godsforhold, hvori den nu befinder sig, men den skal taxeres til det, den er værd i sin nuværende Skikkelse, med de Byrder og Forpligtelser, der paahvile den, og der skal ogsaa ved Taxationen tages Hensyn til den Bærdiforsøgelse, som Gaarden har modtaget ved Fæsteren selv, kort sagt, der er flere Bestemmelser i denne Henseende, som vedkomme de Taxationscommissioner, der i sin Tid ville have at udføre det Hverv, som her er paalagt dem, og sandsynligviis maa denne § finde sin nærmere Udvikling igiennem visse Bestemmelser, udgaaede fra Ministeriet. Jeg vil dermed ikke sige, at Ministeriet kan give Bestemmelser, som staae i Modsatning til Loven, men det kan ledsage dem med en oplysende Instrux, med saadanne Betragtninger, som vise, hvorledes det, efter hvad der er foresaldet mellem Ministeriet og Thinget, betragter den hele Sag. Noget Afgiende er skeet ved Hovertafsløsningen, og vi vi vide, hvor heldbringende disse Instruxer i det Hele have været.

§ 3 fastsætter, hvorledes Kjøbesummen skal uddedes af den Fæster, som overtager sit Fæstested i Arvesæfte. $\frac{1}{5}$ Deel skal udbetales constant, og for de $\frac{4}{5}$ Dele skal der udstedes en første Prioritets Panteobligation, som fra Stiftelsens Side bliver uopsigelig, saalænge den nuværende Fæster og hans Enke leve og behørigt opfylde de dem paahvilende Forpligtelser.

§ 4 indeholder en Bestemmelse om den Moderation, der skal gives de nuværende Fæstere, idet nemlig den saaledes fastsatte Kjøbesum skal henstaae uforrentet, saalænge Fæsteren eller hans Enke besidde Eiendommen; selv om Kjøbereren, hvad § 5 giver Anledning til, lidt efter lidt afdrager en vis Deel af Kjøbesummen, vedbliver Renten dog at godtgjøres Fæsteren eller hans Enke for hele Kjøbesummen, saalænge de vedblive at være i udeelt Besiddelse af Eiendommen. Der kommer senere en Paragraph, som indeholder, at, naar Eiendommen udstyffes, skal den Kjøbesum, som indvindes for det fraskilte Stykke, udbetales heelt.

§ 6 fastsætter, at Huse, som muligviis maatte findes paa de Gaardes Grund, der paa den nævnte Maade afhændes, skulle efter visse Regler kunne udfondres fra Gaardene og overdrages de nuværende Brugere til Arvesæfte.

§ 7 indeholder en meget vigtig Bestemmelse, som gjør, at det her saakaldte Arvesæfte egentlig er almindelig Besiddelse, men med en fra Kjøberens Side uopsigelig Behæftelse, den saakaldte Canon; det hedder nemlig i denne Paragraph, at Arvesæfterne have fri Udskykningsret, og at med Udskykningen følger Delingen af det faste Pant eller Canon.

§ 8 fastsætter, hvorledes Taxationscommissionerne skulle sammensættes.

Her har været en Forlegenhed tilstede. Hvor der er samlet Gods, hvor dette Hospitalsgods eller Stiftelsesgods ligger idetmindste nogenlunde samlet, har det ikke været vanskeligt at finde en passende Sammensætning af Commissionen; man har der i en væsentlig Grad betragtet Forholdet, som om der var to Parter, en, der skulde sælge, en anden, der skulde købe, og man har da fastsat Bestemmelser for, hvorledes en Opmand, som repræsenterede begge Parter, skulde skaffes tilveie. Hvor det derimod er Strøgods, har man havt større Vanskelighed ved at sammensætte Commissionen, og man har der troet fra Fæsterens Side at maatte opstille den Regel, at enhver Fæster for sit Vedkommende kunde påpege den Mand, der paa hans Vegne skulde deeltage i Taxationsforretningen og møde med en Mand, som blev udnævnt fra Stiftelsens Side, hvornæst dette er bragt ind under den Indflydelse, som Regjeringen bør have paa Afgjørelsen af Sager af den Natur.

§ 9 har man fastsat, hvorledes Sagen skulde bringes til endelig Afgjørelse, efterat Taxation har fundet Sted, og man har der nogenlunde fulgt de Regler, som ere fulgte med Hensyn til Afhændelsen af Domatnegods og Svov Akademies Gods; man giver den samme Frist, Sagen bliver paa samme Maade forelagt Fæsteren til Overveielse, og hans Mening bliver ham siden afæffet, kort sagt, man